

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: Y. S., zast. Mgr. V. K., obecným zmocněncem, se sídlem P. 4, T. 1848/19, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016 č.j. CPR-2760-3/ČJ-2016-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.3.2016 č.j. CPR-2760-3/ČJ-2016-930310-C235, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-417015-32/ČJ-2015-000022 ze dne 9.1.2016, jímž bylo rozhodnuto podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále zákon o pobytu cizinců), o správním vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku. Počátek doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se

na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé. Nebyly také provedeny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobkyně se proto domnívá, že došlo ze strany žalovaného k porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalobkyně žalobu doplnila a uvedla, že na území ČR pobývala na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia. Byla studentkou národohospodářské fakulty VŠE. Dne 19.12.2013 požádala o prodloužení dlouhodobého pobytu. Žádosti nebylo vyhověno z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti, neboť žalobkyně byla trestním příkazem ze dne 10.12.2013 odsouzena podle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců. Na základě této skutečnosti byla žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně rozhodnutím OAMP ze dne 11.4.2014 zamítnuta. Žalobkyně se prostřednictvím odvolání, žaloby a následně kasační stížnosti domáhala svých práv, neboť považovala postup státních orgánů za diskriminační. Na základě uvedených skutečností bylo studium ze strany vysoké školy v dubnu 2014 přerušeno. Žalobkyně na území ČR pobývá se svým přítelem a žije zde i její bratr, který zde pobývá za účelem studia. Žalobkyně z toho důvodu považuje vycestování do Ruské federace za nepřiměřený zásah do soukromého života. Žalobkyně si uvědomuje dosah svého neoprávněného pobytu. Z uvedených důvodů se proto 15.10.2015 dobrovolně dostavila na pracoviště cizinecké policie. Po zamítnutí její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu vyhledala právní pomoc. Následné opravné prostředky byly ze strany Ministerstva vnitra i ze strany soudu odmítnuty. Během této doby vypršel podmíněný trest žalobkyně a došlo i k zaházení odsouzení v trestním rejstříku. Žalobkyně se činu dopustila z mladické nerozvážnosti a netušila, že bude mít tak fatální důsledky.

Na území ČR žalobkyně pobývá ve společné domácnosti se svým druhem a plánují manželství. Žalobkyně je zde plně integrována a k Ruské federaci ji váže pouze vztah s rodiči. Studium vysoké školy jí bylo zastaveno z důvodu pozbytí pobytového oprávnění, nicméně podala přihlášku k opětovnému nástupu. Žalobkyně se zde plně integrovala do společnosti, hovoří plynule českým jazykem.

Žalobkyně uvedla, že si uvědomuje skutečnost, že musí z ČR odcestovat a na zastupitelském úřadě podat novou žádost. Nicméně z praxe správního orgánu MV ČR OAMP vyplývá, že jí toto nebude vzhledem k uložení správního vyhoštění umožněno i po době uplynutí tohoto omezení. Žalobkyně se neztotožňuje s odůvodněním žalovaného, že správní vyhoštění je pouze preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Žalobkyně pak odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále NSS) i na trestní rozsudek bez uvedení soudu, který jej vydal, z něhož dovozuje, že trest vyhoštění je možné uložit pouze v případech, ve kterých to nevylučují osobní poměry obviněného, zejména jeho rodinné vztahy a osobní vazby k určitému místu v ČR, kde prožil převážnou část svého života. Jen tak je možné zajistit, aby uložený trest nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho života, jen takové rozhodnutí je pak v souladu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobkyně se domnívá, že žalovaný se dostatečně nezabýval objektivně otázkou nebezpečnosti činu žalobkyně pro společnost. Ačkoliv subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, Listina základních práv a svobod cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být správním vyhoštěním dotčena. Podle názoru žalobkyně by právo na soukromý a rodinný život, resp. výrazné zásahy do něj, měly být brány v úvahu i v případech ukládání správního vyhoštění.

Žalobkyně vytkla žalovanému, že nepostupoval v souladu s rozsudkem NSS ze dne 5.3.2013 č.j. 8 As 18/2012-45, z něhož citovala, a uvedla, že žalovaný pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se však dle jejího názoru žádným způsobem posouzením jednotlivých aspektů možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života dle tohoto rozhodnutí nezabýval. Žalobkyně rovněž vytkla žalovanému, že se nezabýval tím, že na území pobývá také její další rodinný příslušník, t.j. bratr. Pokud jde o soužití s přítelem, odkázal pouze na to, že jeho pobyt je rovněž časově omezen a nejedná se o trvalý pobyt. Žalobkyně uvedla, že její znalost českého jazyka je jednou ze základních podmínek pro plnou integraci do české společnosti a její obnovení studia v českém jazyce, kterým hodlá navázat ne předešlé studium, hovoří o úplné asimilaci. Žalobkyně uvedla, že se správní orgán nezabýval její imigrační historií. Zmínila rovněž, že z její strany je její porušení veřejného a spáchání přečinu na území ČR ukončeno výmazem z rejstříku trestů a na žalobkyni se pohlíží, jako by nebyla trestána. Žalobkyně připustila, že právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní, existuje však zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k novému řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že obsah žalobních námitek obsahově téměř souhlasí s námitkami uvedenými v odvolání. Odkázal proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž bylo na uvedené námitky reagováno. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákony a ze své strany neshledal porušení v žalobě citovaných zákonných ustanovení. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas oba účastníci.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že se žalobkyně dne 15.10.2015 v 8.50 hodin dobrovolně dostavila na Policii ČR, odbor cizinecké policie. Při kontrole dokladů bylo zjištěno, že nemá platné vízum, které by ji opravňovalo k pobytu na území ČR.

Žalobkyně do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného tohoto dne uvedla, že se na policii dostavila z toho důvodu, že chtěla vyřešit svou pobytovou otázku. Uvedla, že nemá žádné povolení k pobytu ani nemá podanou žádost. Uvedla, že studovala národněhospodářskou fakultu v Praze. Pobyt si vždy nechávala prodlužovat a bylo jí vždy vyhověno. Její žádosti nebylo vyhověno naposledy z toho důvodu, že nesplňovala trestní zachovalost. Žalobkyně uvedla, že nyní pobývá v Praze na adrese v Praze 5 s přítelem S. T., státní příslušnost Rusko, který zde má povolení k dlouhodobému pobytu. V ČR má také

bratra, který také studuje na vysoké škole. Žalobkyni pobyt a školu platí rodiče. Její přítel jí také finanční pomáhá. On zde má živnost. Pokud jde o vycestování do Ruska, žalobkyně uvedla, že s tím problémem nemá, ale chce v ČR dostudovat školu.

Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaného dne 29.10.2015 soud zjistil, že žalobkyně v podstatě uvedla shodné skutečnosti jako do protokolu sepsaného dne 15.10.2015. Se žalobkyní bylo dne 15.10.2015 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Obsahem správního spisu je i pravomocné rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č.j. MV-70668-3/SO-2014 ze dne 3.10.2014, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-61242-15/DP-2013 ze dne 15.4.2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Ve spise je také založen trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 9 T 236/2013-28 ze dne 10.12.2013 týkající se žalobkyně a usnesení tohoto soudu č.j. 9 T 236/2013-37 ze dne 18.2.2015, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyně ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčila. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.2.2015.

Správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně dne 9.1.2016, kdy stanovil dobu jednoho roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU. Bylo přitom v odůvodnění tohoto rozhodnutí vycházeno ze skutečnosti, že žalobkyně na území ČR pobývala bez oprávnění k pobytu v době od 9.10.2014 do 15.10.2015. Tato skutečnost nebyla žalobkyní popírána.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nezpochybnil vazbu žalobkyně k jejímu příteli, s nímž sdílí společnou domácnost. V odůvodnění se rovněž žalovaný zabýval posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán zabýval vyhodnocením délky dosavadního pobytu žalobkyně na území ČR, délky pobytu, kdy zde pobývala bez povolení. Hodnotil také její osobní sféru, tzn. soužití s přítelem i skutečnost, že v Rusku žijí její rodiče, kteří ji finančně podporují.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž pak rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný vyjádřil k námitkám uvedeným v odvolání, vyhodnotil přiměřenost délky uloženého správního vyhoštění s ohledem na dobu neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR. Při posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života, uvedl, že je současně připuštěn zásah do tohoto práva na respektování rodinného života, neboť právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. Zdůrazněno bylo, že pokud cizinci porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu.

Městský soud v Praze po posouzení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Soud zjistil, že podmínky pro uložení správního vyhoštění podle tohoto ustanovení byly naplněny, což žalobkyně nepopírá. Žalobkyně pobývala na území ČR od 9.10.2014 do 15.10.2015 bez platného povolení k pobytu.

Správní orgány obou stupňů hodnotily jako porušení zákona ze strany žalobkyně právě tu skutečnost, že zde pobývala bez oprávnění k pobytu. V rámci tohoto posouzení bylo vycházeno z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jímž byla zamítnuta žalobkyni žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8.10.2014. Následujícího dne pak žalobkyně na území pobývala bez oprávnění k pobytu. Skutečnost, že se domáhala přezkoumání tohoto rozhodnutí jak v odvolacím řízení před správním orgánem, tak u soudu, nezměnila nic na tom, že její pobyt byl ukončen. Tuto skutečnost žalobkyně nepopírá. Sama se dostavila k Policii ČR, aby vyřešila svou pobytovou situaci. Stalo se tak však až po uplynutí jednoho roku po skončení jejího oprávněného pobytu.

Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů na základě tohoto zjištění správně vyhodnotily situaci a postupovaly při posuzování přiměřenosti uloženého správního vyhoštění v souladu s rozsudkem NSS ze dne 5.3.2013 č.j. 8 As 18/2012-45, na který žalobkyně odkazovala v žalobě. Je nesporné, že bylo přihlédnuto k rozsahu, v jakém byl soukromý a rodinný život narušen, délce pobytu cizince v ČR, k rozsahu sociálních a kulturních vazeb, k existenci rodinného života v zemi původu, možnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země původu, k imigrační historii, t.j. k porušení pravidel cizineckého práva, i k povaze a závažnosti porušení veřejného pořádku.

Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaný pouze odkázal na posouzení jednotlivých aspektů provedené správním orgánem I. stupně, uvádí soud, že v tomto případě se těmito aspekty zabýval i žalovaný a pokud odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není tento krok v rozporu se zákonem. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval posouzením přiměřenosti uloženého správního vyhoštění právě s ohledem na tyto aspekty.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval délkou pobytu žalobkyně na území, kdy vyšel z toho, že žalobkyně zde pobývala od roku 2012. Oprávněný pobyt trval do 8.10.2014. Do ČR přišla studovat poté, co již absolvovala bakalářské studium v Rusku. Správní orgán v této souvislosti proto hodnotil i možnost dalšího studia žalobkyně s tím, že není vyloučeno, aby žalobkyně dokončila studium v Rusku, popř. poté co uplyne uložené správní vyhoštění, pokračovala ve studiu v ČR.

Správní orgán se rovněž zabýval situací žalobkyně, pokud jde o vztah k jejímu příteli, a vyhodnotil jeho pobytovou situaci v této souvislosti s tím, že přítel žalobkyně zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Bylo tedy vycházeno z toho, že se jedná o časově omezený pobyt. Rovněž tak pobyt bratra žalobkyně je povolen za účelem

studia, takže tento pobyt je rovněž časově omezen. Bylo vycházeno ze skutečnosti, že žalobkyně poté, co jí nebylo prodlouženo povolení k pobytu, ztratila na území ČR možnost vykonávat pracovní činnost nebo provozovat dani podléhající činnost. Správní orgán vyhodnotil, že žalobkyně zde žije, neboť ji finančně podporují rodiče i její přítel. Z toho správní orgán dovodil, že žalobkyně nemá problém vrátit se do země původu a popř. i s přítelem pokračovat v soukromém a rodinném životu v Rusku, kde žijí její rodiče.

Soud se domnívá, že správní orgány obou stupňů dostatečným způsobem vyhodnotily situaci žalobkyně, pokud jde o jednotlivá kritéria posouzení přiměřenosti dopadu uloženého správního vyhoštění.

Pokud správní orgány zmiňovaly skutečnost týkající se jejího odsouzení trestním příkazem, poukazuje soud na to, že toto trestní řízení bylo důvodem pro rozhodnutí Ministerstva vnitra neprodloužit jí další pobyt na území ČR. Zmíněním této skutečnosti nebylo dle názoru soudu zasaženo do jejích osobních práv, neboť i když se žalobkyně v době podmíněného odsouzení osvědčila, není možno v rámci posouzení jejího dosavadního pobytu a závěru o neprodloužení jejího pobytu za účelem studia vyhodnotit bez uvedení tohoto trestního stíhání.

Soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že správní orgán při posouzení odvolacích námitek hodnotil zejména dobu neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR. Soud sdílí názor žalovaného v tom, že žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit dříve v případě, že jí nebyl povolen další pobyt za účelem studia. Tím, že pobývala na území ČR po dobu jednoho roku bez oprávnění k pobytu, se dopustila porušení pobytového zákona a tato skutečnost pak vedla k tomu, že správní orgán byl nucen její pobytovou situaci řešit podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložením správního vyhoštění. Správní orgán v odvolacím řízení hodnotil přiměřenost uloženého správního vyhoštění i s ohledem na délku neoprávněného pobytu. Soud v tomto hodnocení neshledal žádné pochybení. Je nesporné, že žalobkyně po dobu jednoho roku na území ČR pobývala, aniž by byla k tomuto pobytu oprávněna a po tuto dobu nemohla ani studovat. V podstatě si tím prodloužila dobu, kdy nebude moci pokračovat ve studiu na území ČR. Jediným řešením v době, kdy jí pobyt prodloužen nebyl, bylo vycestování z ČR do vlasti. Pokud tak žalobkyně neučinila, je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že převažuje v tomto případě zájem státu na tom, aby se na území státu nezdržoval cizinec, který porušuje pobytový zákon. Soud nepopírá, že správní vyhoštění je zásahem do soukromého a rodinného života cizince, avšak v daném případě při posouzení proporcionality uvedeného zásahu, soud dává správnímu orgánu za pravdu v tom, že v tomto případě převýšil zájem státu na vyhoštění cizince nad zájmem žalobkyně na ochranu jejího soukromého a rodinného života. Není vyloučeno, aby žalobkyně pokračovala ve svých navázaných vztazích i ve své vlasti.

Žalobkyně v žalobě zmínila, že z praxe správního orgánu Ministerstva vnitra ČR OAMP vyplývá, že jí nebude vzhledem k uložení správního vyhoštění umožněno i po době uplynutí tohoto omezení vstoupit na území ČR. Soud se k této námitce nemůže vyjádřit, neboť další povolení k pobytu žalobkyně na území ČR po uplynutí doby správního vyhoštění bude předmětem rozhodování správního orgánu, v jehož pravomoci toto rozhodnutí je, a soud nemůže předjímat anebo posuzovat, zda v případě žalobkyně dojde k povolení pobytu či nikoli. Soud poukazuje na to, že pokud žalobkyně požádá o povolení k pobytu na území ČR, bude postupováno podle zákona o pobytu cizinců a pokud se žalobkyně bude domnívat, že rozhodnutí není v souladu s tímto zákonem, má pak možnost využít opravné prostředky, které zákon připouští.

Protože soud nedospěl k závěru, že by se správní orgán dopustil porušení ustanovení správního řádu tak, jak žalobkyně namítala, nebo porušení zákona o pobytu cizinců, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 27. května 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně